

Ted' už by to mohlo jít, řekla jsem si. A mohlo by to pomoci, zadoufala jsem si. A když jsem zjistila, že na cvičáku, kam jsme chodili dřív s Rumíčkem do psí školky a kde se cvičilo převážně agi, jedou i hodiny vyloženě poslušnosti, bylo to jasný. Vyrazíme s docentkou Talířovou na cvičák. Do emila jsem popsala, co jsme zač a jestli bychom se mohly přijít nejdřív podívat, jak to u nich chodí a taky se ukázat, co jsme zač. Aby se dalo zjistit, zda budeme pasovat a jestli nám to bude vyhovovat. Nepřišla zamítavá odpověď, takže jsem nás vybavila dvěma balonkama, ledvinku naplnila spoustou dobrot, vzala košík, vodítka a..... šlo se na tramvaj. Jak tramvaj, tak košík, jsem před časem odsunula, protože na řešení je milion jiných věcí, takže jsem byla zvědavá.

No na zastávce jsme trochu zabojovaly s tím košíkem, ale byla jsem nekompromisní. A jak přijela tramvaj, šupla jsem nás dovnitř. Protože jsme nejely v exponovaném čase, byla hodně prázdná. Přesto, pochopitelně lidi nastoupili a někteří Talimůru zajímali natolik, že předvedla vzpínajícího se oře. Nevím čím zrovna ten jeden jedinej kluk upoutal její pozornost, ale upoutal ji velmi. Naštěstí to byl sympatickej kluk, takže o nic nešlo. Dál už jsme cestovaly jako kulturní jedinci a ne Mauglí ve městě.

Vystoupily jsme o stanici dřív, abych jí dala možnost si od zážitku z tramvaje odpočinout, jen tak si jít a být. Předvedla mi tam dvakrát svoje ukázkový veletochy, ale podařilo se mi ji zklidnit hodně rychle. Našla jsem si metodu, jak to v klidu zastavit, ale stojí to dost fyzickýho a psychickýho úsilí. Ale můžeme pak spolu fungovat dál. Na těchle veletochích je hodně blbý to, že prostě přijdou najednou z ničehož nic a pokud nejste ve střehu, máte sakra problém. A dost často nějaký zhmoždění. Každopádně jsme to ustály a ke cvičáku už pak došly v relativním klidu.

Ustály jsme i "bubáka" v podobě lidí, kteří vycházeli z výcvikové haly, což znamenalo, že se odkryla plachta u dveří a vyšlo pár lidí a psů. Trošku jsme se musely dohodnout na tom, že za těmi psy prostě nepoletíme a pokud se chceme kamarádit, půjdeme pomalu.

A pak už začala samotná hodina. Ač jsem měla původně v plánu jít vyloženě jen na kukačku, tak protože jsem s sebou měla i peníze, řekla jsem si, že když už jsme tady, tak si to prostě zkusíme úplně do plnejch. Proč jen čučet, když můžeme pracovat. A šlo se na věc. Nejdřív jsme si ale s paní výcvikářkou popovídaly o tom co, proč a jak. Myslím, že jsem trefila toho správnýho člověka (i proto, že jak vím, z jejich stránek, měla fenu podobného ražení). Vidí

věci stejně jako já (ale což je dobře, kolikrát i z jiného úhlu), chápe, že už člověk toho má někdy fakt plný zuby, ví proč. A obě se shodneme na spoustě věcí. Jsem ráda, že mi potvrdila u Tali i některý věci, který vnímám. A budeme hledat cestu, jak dál a ze začarovaného kruhu ven.

Asi takhle. Nebyl to úplnej propadák. Měla jsem za co Tali chválit, na to že to byla na cvičáku její první hodina, to bylo fajn. Blbý je, že když jí křupne, hodně si zaposiluju. Fajn je, že si jedeme náš rytmus, na hodině jsou jen čtyři psi /teď dokonce jen tři/, takže je prostor pro každého. Tali se zasekla jen jednou, ale podařilo se nám to spolu hezky otočit. A to doslova. Otočkou. Nejdřív jsem tedy toho usednutí docílila navedením pamlskem, ale sedla si (což třeba před dvěma dni, ani náhodou, ne, ne, prostě ne, i kdybych jí nad hlavou mávala zajícem), bylo možno ji pochválit a pak si stříhnout radostnou otočku a hodit za odměnu do placu míček. Nedělali jsme na hodině nic velkého, jen prostě oční kontakt, trošku jsme všichni procvičili usednutí vedle nohy a dvakrát "odložení". Když naši spolubojovníci souhlasili, pustila jsem to torpédo s vodítkem a všichni psi si dali honičku. Jedno, dvě přivolání a zase hra. V rámci probírání detailů si psi vždycky procvičili hezky klid ve společnosti a pak zase trochu cvičení. Pochvalu jsme dostaly obě, výcvikářka to čekala horší. Shodly jsme se na tom, že už je prostě člověk rozebranej za tu dobu marného úsilí a po tom propadu. Já navíc i fyzicky, protože Tali projev mi dává záhul. A nic z toho pochopitelně nepřispěje. Dala jsem si závazek soc.prc ☐ , že v sobě musím vydolovat někde ještě nějakou zásilku optimismu, páč bez něj, jaksi že jo.

Zpátky už jsme nejely teda prázdnou tramvají ☐ . Zpátky jsme jely úplně narvanou tramvají, ale i tak jsme těch pár zastávek zvládly. Vystoupily jsme zase o zastávku dřív, já nechala Talimůře košík a když jsme došly k našemu domu, odepla jsem jí vodítko. Vystřelila se do prostoru a letěla tam kam nemá a kam před tou současnou krizí už zvládla nechodit a ovládnout se. Přivolat na jméno se nechala, ač to nebylo na první pokus teda. Nechala jsem ji ještě udělat pár koleček. Pak jsem viděla v dálce paní se třema hafanama na vodítkách a radši si ji cvakla zpátky na vodítko, protože to by byl cambus.

Sundala jsem jí košík a ještě než jsem se narovnala..... nestačila jsem se divit. Považovala to zcela zřejmě za totální uvolnění a vypálila tím svým šíleným způsobem do prostoru. S tím jsem fakt nepočítala a zase to odskákala ruka. Mezi palcem a ukazováčkem obří jelito a bolí to jako blázen (tyhle projevy, to jsou přesně ty stokrát nic, co umožní nejen vosla, ale i nás,

nikdy nevíte, co jí křupne v makovici a to můžete být 100x na stráži, což je samo o sobě únavný).

Nicméně dál už jsme šly napohodu. Za naším domem někdo zase rozházel krajíce chleba, ale Tali mi asi chtěla udělat radost či co a tak se sama pěkně vzorně ovládla a tu svou dutou ale krásnou makovici od chleba sama odvrátila. Jasně že se sypalo, co to šlo. Byla jsem ráda, že ten konec vycházky vyšel takhle dobře a šlo se dom, kde jsem si vzala Rumíčka a šli jsme si čutat balonek, než přijde páník. Toho jsme přepadli, donutili ho, ať je s námi chvílku venku a pak jsme šli všichni domů. Tali pochopitelně po mozkové činnosti vytuhla a chrápala. Aby ne, měla dost šichtu. ☐ . Ale když to vezmu kolem a koukolem, byla to docela dobrá šichta.